

2. neděle v postním období – 16. března 2014

čtení: Gn 12,1-8

kázání:

„Máme pokoj s Bohem, skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti.“ (Ř 5,1n) Uč nás cestě víry, abychom pochopili Boží milost a přijali jeho pokoj, který nám v Kristu dává.

Žd 11,1n.8

Můžeš mi to nějak dokázat? Můžeš mi ukázat toho tvého Pána Boha? Jak to víš, že právě v neděli po ránu v kostele Bůh je a můžeš ho tam potkat a slyšet? On je tam nějak vidět? Se vám nějak ukazuje? Jak víš, že to nejsou jen slova?

Nemůžu nic dokázat. Není nic vidět, jen lidi, které potkávám i jinde přes týden. Nemám po ruce nic než právě jen slova, žádné viditelné potvrzení. Ale přesto věřím, spoléhám, doufám, jsem si jist. „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme,“ čteme v listu Židům.

Takhle podobně věřil už Abraham, praotec víry, když mu Bůh řekl, ať jde do země, kterou mu ukáže. Nevěděl kam. Tu zemi neviděl dopředu ani na žádném prospektu, ani na mapě, ani na internetu neviděl fotky odtamtud. Navíc ta země už byla obsazená, což mohl dopředu jen tušit. Ale s jistotou to zjistil, až když tam přišel, že jsou tam jen hosty, pravděpodobně ne moc vítanými, jak už to u cizinců, kteří se chtějí někde usadit, bývá. Tak se Abraham radši ani moc nikde nezdržuje a táhne brzy o kus dál, aby nevzbudil podezření, že se on, ta náplava, chce snad mezi Kenaanci zabydlet. Vznést požadavek, že ta země má být jeho, protože mu jí slíbil Bůh, by byla drzost, která by jistě nezůstala bez trestu od domácích starousedlíků.

Jen si představte, přijede někdo z dálky cca 1000 km a ohlásí: „Tady Královéhradecký kraj je můj, řekl mi to Bůh.“ Neměl by na to žádný papír, žádný výpis z katastru či rozhodnutí soudu. Jen tohle slovo. Jak bychom se na něj asi dívali?

Jenže Abrahamovi tuhle nepravděpodobnou, ničím nepodloženou, důkazů prostou skutečnost vskutku oznámil Bůh. A on uvěřil. Nikoli však, že by si řekl: „Tak jo, někde daleko prý mám zemi.“ Ale on vstal, sbalil pár příbuzných, vyhnal svá stáda a vydal se na cestu. Jen tak, na základě pouhého slova jedná.

Nikde není psáno, jak jej Bůh oslovil. Biblický Bůh, Hospodin, Otec Ježíše Krista, mluví tak samozřejmě. Je to jeho naprosto jednoznačně nejčastější činnost. Jen málokdy se dočteme, jak to Bůh dělá, jakým způsobem promlouvá.

Slyšel snad Abraham před zájezdním hostincem mluvit obchodníky o té vzdálené zemi? Nebo se mu v noci zdál sen, v němž by ho kdosi do té země posílal? Nebo ho to jen tak napadlo, že by se měl přestěhovat, a šel, kam ho nohy nesly, až se jednoho dne rozhlédl a řekl si: „Tady to je ono?“ Nevíme. Možná to byla souhra více okolností, která ho vedla k přesvědčení, že se má vydat na cestu, že jej Bůh někam volá.

Bůh si může použít ke svému oslovení roztodivné způsoby. A jsou zkrátka chvíle, kdy člověk cítí, kdy to pozná, že jde o Boží volání. Nemá v ruce sice žádné důkazy, když to má někomu vykládat, nedostává se slov. Ale jde a udělá, co považuje za správné. A ono se ukáže. Tak jako u Abrahama. Jednoho dne zase slyší: „Ano, právě tuto zemi, kde stojíš, kam jsi doputoval, dám tvému potomstvu.“ Problém je, že on nemá žádné potomstvo, nemá, komu by viditelně a hmatatelně mohl tu zemi předat a pravděpodobnost, že bude mít, je menší než malá. Ale proč tohle řešit, když Bůh něco říká? „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ Přece nemůže být argumentem to, že my něco nedokážeme, neumíme zařídít, neumíme si představit.

A tak Abraham zase něco udělá. Udělá, co mu velí jeho víra. Postaví oltář a vzývá právě Hospodinovo jméno. Jméno toho Boha, co k němu promlouvá. Toho Boha, co mu Abraham důvěřuje, na jehož slovo se spolehl. Boha, jehož vůli chce naplnit svým jednáním, svými kroky, svou životní cestou.

Pro ty, kdo něco chtějí za každou cenu vidět, pro ty nakonec přeci jen něco máme. Mohou vidět člověka, který podle slyšeného slova jedná, člověka, který z víry žije. A ne jednoho. Abraham nezůstal sám. Po něm tak žily mnohé další generace. A i dnes jsou lidé, kteří se podle slyšeného slova rozhodují, jednají v poslušnosti ke slyšenému, přizpůsobují tomu své životy. A to dokonce i tehdy, když jim to nepřinese výhody, ale naopak problémy.

Dovolávají se při tom jednoho, o němž se říká, že byl skutečným potomkem Abrahamovým v tom nejlepšího slova smyslu, který za tu poslušnost Božího slova zaplatil i vlastním životem. V tom nebyl sám a jediný, ale byl naprosto a zcela jedinečný.

To je důkaz, který můžeme poskytnout na podporu toho, že Boží slovo zaznívá, ovlivňuje lidi, když je zasahuje v srdci, dokonce proměňuje náš svět. Jediný důkaz, který můžeme a máme dát o síle Božího slova a o síle víry v něj, jsme my sami a naše vlastní životy.

Navzdory nepříteli, kterou to tu a tam vyvolá a kterou sklídíme. A jak vidíme na cestě Ježíšově, když jsou to jen pošklebky a posměšky, tak vlastně můžeme být rádi. Navzdory nezájmu a lhostejnosti, s nimiž se běžně setkáváme. Je důležité, aby tu naše svědectví bylo pro ty, kdo je budou hledat, kdo je potřebují, kdo o ně mají zájem. Navzdory tomu, že to někdy není pohodlné, třeba to i bolí a stojí to opravdu i oběti.

Můžeš mi to nějak dokázat? Copak je něco vidět? „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ Ale jestli chceš, podívej se na mě. Podívej se na nás, na náš sbor. Je jen na nás, sestry a bratři, jaký obraz o víře jakožto poslušnosti Božího slova ukážeme, po jakých cestách půjdeme, jaký důkaz druhým my sami podáme.

Amen